

za nasaditev «storžev» od zelja, v drugem repa — (katero dvoje baje ne sme biti vkup!) Zraven se ne pozabi lahko na korenje, peso, redkev itd., da je potem vsacega semena dosti doma. Kadar to dozori in se spravi, pa se v ona mesta nasadi jesenskih pridelkov sadike, endivije, pesa itd. Saj nobena pametna gospodinja ne sme pustiti v poletnem času kake gredice prazne.

Ko smo tako glavne pridelke vrta oskrbeli, ne smemo pozabiti še na manjše, ki so istotako potrebni in koristni. Posamezne gredice se odločijo: za česen, brez katerega se skoraj ne more shajati. Druga za rumeno korenje, katero ne moremo prehvaliti glede dobrote pri kuhanju mesne juhe, ker po barvi nadomestuje žefran, po okusu pa je juha veliko sladkejša. Spet je dobro vsaj v jedno gredico zasaditi kumarinega semena, v drugo manjšo petersiljevega, spet majarona in mnogo drugih zelišč, ki so v kuhinji vedno potrebne. Seveda se ne pozabi zraven na dišeči šnitlek, kateri raste navadno ob robu gredice, da ga lahko kadarsibodi «strižejo».

Zraven drugih kuhinjskih zelišč, treba skrbeti vsaj v kakem kotu, da se goje zelišča, pripravna nam povrniti večkrat izgubljeno zdravje. V tem ne pozabimo v prve vrsti na slez ali ajbež, katerega vsadimo kje v kotu, ker hoče imeti mir, da ga ne smemo prekopavati. Enako koristen je v nekaterih boleznih grmič žavbej, potem meta, prežiljka, kamilice in še mnogo drugih. Takšno zdravilno gredico pač treba pri vsakej hiši gojiti, kajti tu ne velja pregovor da «v sedmih letih vse prav pride», nasproti nam ta zdravila skoraj vsako zimo dobro služijo.

Se mnogo je sadežev vrta, kateri pa nekateri povsod ne uspevajo. Po kraju, legi in zemlji vrta se ondi goje pač najpotrebnejše in nežnejše rastline, katere se rabijo v manjši množini. Sploh so te nasproti drugim pridelkom enako zabela jedi, katera bolje diši, boljši okus napravi. Pameten kmet torej ne bo zavidal ali branil ženskam najbolj priljubljeni kraj — vrt, dobro obdelati, lepo razvrstiti, z vsem potrebnim semenjem oskrbeti, ker videl bode z radostjo, da nosijo — enako iz kašče, vedno nekaj iz njega. Sploh pa nam bodi lepo obdelani in okinčani vrt nekaka predpoda onega vrta, v katerega enkrat vsi priti želimo. Pohorski.

Sejmi. Dne 26. marca v Poličanah (za svinje), na Starih Sv. gorah, v Dobovi in na Bizeljskem. Dne 28. marca na Podplatu, v Ločah, Rušah, Arnotcah in Marenbergu. Dne 30. marca v Imenem (za svinje). Dne 31. marca na Bregu pri Ptujju (za svinje). Dne 1. aprila v Braslovčah, Arnovžu, na Spodnji Polskavi (za svinje), v Slov Bistrici, Ormožu in Stradnu.

Dopisi.

Z Dunaja. (Jubilejna cerkev.) Naš vzvišeni vladar praznuje letos praznik, ki mora navdati vsako domoljubno srce z najpristranejšim veseljem in največjim navdušenjem. Praznik petdesete povrnitve onega prepomenljivega dneva je to, ko je bil od Boga na prestol poklican naš ljubljani cesar Franc Jožef I. Petdeset let! Pol stoletja! V življenju narodov le kratka doba, majhen val v mogočem toku časa! Za posameznika pa pomenja pol stoletja čisto celo življenje. Komur koli je usojeno, petdeset let zvesto in vestno delovati, tistemu se izkazujejo ob ti priliki odlikovanja, prirejajo udanostne mu izjave.

Ako pa mogočen knez, gospodovalec mnogih in velikih dežel, doseže pri Bogu milost, slaviti takšen praznik; ako je razum tega mnogo storil, pridobil si s prekrasnimi krepostmi udano ljubezen svojih podanikov, tedaj bode to jeden izmed najlepših spominskih dnevo, skupna slavnost vseh njegovih narodov. Kako pa šele, če je mož, čegar

slavnost se ima vršiti, naš preljubljeni cesar Franc Jožef, ljubezen, veselje in ponos svojih podanikov! Kaj so nasproti takšnemu vladarju tudi najsijajnejše udanostne izjave, katerih manjkalo ni in ne bode! Ali morejo biti v pravem razmerju z velikostjo dogodka in pred vsem z vzvišeno osebo vroče ljubljene vladarja?

Našemu prizadevanju, slaviti cesarski jubilej na kolikor mogoče dostojen način, odgovarja z vzvišeno željo Njega Veličanstvo cesar sam. V zares cesarski svoji plemenitosti se je velikodušni vladar izrazil, da ne išče veselja v svoji sreči, ampak v sreči in blagru svojih državljanov, da so mu najljubša vezila k njegovemu vladarskemu jubileju čini dobrotelčnosti in dejanja ljubezni do bližnjika. In ta veličastna cesarjeva beseda je čudovito delovala. Povsod se vzdigujejo cerkve, šole, bolnišnice in sirotišnice in najrazličnejši blagru in lajšavi bede posameznikov posvečeni zavodi, pojavlja se splošno tekmovanje, storiti dobro, storiti isto cesarju na ljubo. Cesarjeva beseda nahaja odmev v srcih vseh Avstrijcev, in če bode se ob času slavnosti dvigale k nebesom brezštevilne pobožne molitve za našega cesarja, tedaj bode med njimi tudi mnogo mnogo globoko občutenih blagoslavljajočih želja, prihajajočih iz hvaležnih src onih, katerim je cesarjev jubilej prinesel ob jednem duševne in gmotne dobrote, zagotovitev človeka dostojnega obstanka, skrbno postrežbo v bolezni in starosti, olajšanje v revščini.

V duhu tega blagega prizadevanja, častiti cesarja z domoljubnimi dejanji, hočejo podpisanci podati nov povod, v smislu cesarjeve besede izvršiti dobro, Bogu prijetno in najsvetejšim namenom človeštva ne le za trenotek, ampak tudi za prihodnja stoletja in pokolenja služeče dejanje s stavbo, katere utemeljitev ostane na vse čase spojena s spominom na veliki praznik leta 1898. Bila bi to stavba župnijske in garnizijske cerkve v Donavskem mestu v drugem dunajskem okraju, ki je postala s stavbenim razvojem tega od Njega Veličanstva mogočno pospeševanega novega dela mesta s svojim mnogobrojnim, zlasti tudi delavskemu stanu pripadajočim naseljenjem in po ustanovitvi dveh velikih vojašnic v korist dušnega pastirstva neobhodno potrebna.

Objavljamo torej tem potom poziv na srca vseh avstrijskih domoljubov brez razlike narodnosti in politične smeri, da bi z združenimi močmi prispevali k stavbi te cesarske jubilejske cerkve, v kateri bodo k Gospodu Bogu molili razun bodočih župljanov naši vrlji vojaki. Posvetiti se ima cerkev sv. Frančišku asiškemu kot godovniku Njega Veličanstva. S stranskimi kapelicami, ki bi se naj posvetile priprošnjikom posameznih dežel, dala bi se ta cerkev dalje dovršiti v mogočno daleč na okrog vidljivo proročišče složnosti in zvestobe k cesarju, v znak vsa ljudstva naše monarhije družbe, v armadi posebej utelešene državne misli. Vojaki, ki nosijo cesarsko suknjo, so, dasiravno različni po narodnosti in jeziku, vsi tovariši in sobojevniki.

Da bi pač vsakdo sodeloval pri ti udanostni izjavi z naklonitvijo darov po svojih močeh, da bi se dvignilo novo svetišče božje tukaj v našem lepem cesarskem mestu, veliko in veličastno, kakoršno se spodobi ljubezni avstrijskih narodov do svojega vladarja, kraj, kjer bodo kipele k nebesom zahvale za vse dobrote in kjer se bode prosilo obilnega blagoslova za našega vroče ljubljene cesarja, za cesarsko hišo in našo milo Avstrijo!

Da bi tukaj izraženo misel, ki najde gotovo vesel odmev v vseh avstrijskih srcih, približal njenemu uresničenju, sestavil se je pod najvišjim pokroviteljstvom Njene cesarske in kraljevske Visokosti presvetle gospe nadvojvodinje Marije Terezije in pod častnim predsedstvom prečastitega knezonadškofa dunajskega, Njega eminence kardinala dr. Antona Gruse sledeči odbor: predsednik: Karlos knez

Clary in Aldringen. 1. podpredsednik: dr. Karol Lueger, župan dunajski. 2. podpredsednik: dr. Ernst Hauswirth, opat škotskega samostana. — Darove vsprejema tudi knezonadškofijska konzistorijska pisarna na Dunaju.

Iz Zagreba. (Za slogo.) «Sl. Gosp.»! Veliko let se že boriš in deluješ na prosep svojega naroda pod geslom: «Vse za vero, dom, cesarja!» Vsak pošten Slovenec te spoštuje in tudi rad prebira, ker dobro ve, da se bode po tebi o mnogem poučil, kar mu je potrebno za časno in pa večno srečo. Tudi tukaj v Zagrebu, katerega prebivalstvo je ena dobra tretjina Slovencev, te radi zvesti slovenski sinovi in hčere prebirajo; in razveselilo nas je, ko si začel v početku tega leta v povečane obliki izhajati, da nam lažje več dobrih naukov in zabave podajaš. Prav tako! «Vse za vero, dom, cesarja», le navdušeno in neprestrašeno naprej!

Slovence in Hrvate, sinove ene slovanske matere, je sicer politika razdružila in za mejo vodo postavila, ali voda ni kri, da nas zamore razdvojiti. To nam pokazuje tudi naša slavna povest. Zedinjenimi močmi so se nekdanji naši očetje bojevali proti sovražnikom in tlačiteljem svojim, kakor proti Frankom, tako tudi proti okrutnemu Turčinu; ter so 300 let se proti zadnjemu kakor hrabri levi bojevali in bili čvrsta obramba krščanstva in pa predzidje zapadne Evrope, da je niso mogli tlačiti, kakor so to z nami na jugu storili. In dokler so naši očetje držali skoz 300 let v eni roki motiko in otiko, da si pridelajo kruhek, v drugi pa so držali bojno kopje in meč, da si obvarujejo svojo sveto vero in pa mili dom, je severna in zapadna Evropa z malo izjemo lahko kulturno napredovala.

In ko so naši očetje zedinjenimi močmi sovražnika premagali in turški polmesec vrgli ob tla, kaj so pač imeli po naravnem zakonu, kateri je v srce vsakega plemenitega človeka od Boga vsajen, pričakovati od narodov zapadne Evrope? Hvaležnost in pa bratsko pripomoč, da jih dosežejo prej ko mogoče v znanju in kulturnem napredku. Ali smo to zadobili? O kaj se! Za sužnje nas hočejo imeti, ovirajo nas v vsakem napredku in hudobno gledajo, ko vidijo, da Slovan gre na dan. Še več, prevzeli so se in puntali, in spet so jih pred 50 leti naši morali iti mirit, da se ljuba Avstrija ohrani.

In kaj bomo mi storili? Ali se naj mar udamo žalostnej usodi, katero nam oni krojijo? Ne, ampak pod geslom našega premisljivega gospodarja, cesarja in kralja: «Viribus unitis» složimo se, zjedimo, delujmo vsi in povsod za to, da prej in prej zadobimo tisto, kar nam je tuja krivica vzela. Samo tako, zedinjenimi močmi pod zastavo Kristusa Zveličarja in pod zastavo naše prejasne hiše habsburške je mogoč vsak napredek pri nas. Kad se bratska srca slože i slovo plivat može. Slogom rastu male stvari a nesloga sve pokvari. U to ime pomoz Bog! Sve za vjeru i domovinu! Jurjev.

Iz Vojnika. (Rajska roža.) Kar je človeku drago in ljubo, to navadno hitro mine. Te resnice sem se pred kratkim zopet prepričala. Imela sem prijateljico Terezijo Kvederjevo, ki mi je bila draga in ljuba bolj kakor samo zlato. Imela sem jo, a nimam je več. Vzela mi jo je nemila smrt. Ni še dolgo od tega žalostnega trenutka.

Žalosten je bil ta trenotek ne za rajno, pač pa za me in za vsako pošteno dekle. Zakaj pokojna nam je bila ne le ljubezniva tovaršica, ampak najboljši vzgled dekliskega življenja. Bogastva ni imela, pač pa pridne, delavne roke. Ponašala se ni s prstanom na roki, ne s svilnatim robcem na glavi, kakor storijo nespametne device. S košato obleko si ni iskala znanja pregrešnega, ker je vedela, da to človeka ne stori srečnega. Pač pa je zaljšala s ponižnostjo, čistostjo, potrpežljivostjo svoje srce in je vzgledno učila, naj tudi druge tako storé.

Lepo je živela, srečno se je preselila tja, kamor je hrepenela v življenju. Veličasten

pogreb, kakoršnega že pri nas dolgo nismo videli, je lepo kazal, da čednostno, pošteno življenje vsakdo spoštuje. Za božje plačilo so jo spremili vsi trije gg. dušni pastirji od doma do hladnega groba. S tem so nam pač živo pokazali, da bolj cenijo čednost, kakor bogastvo svojih ovčic.

Časten je bil njen pogreb, pa Bog jo je gotovo še bolj počastil in odlikoval. Komaj 24 let staro jo je Bog kakor zlahno rožo presadil v nebeski raj, da bi v nebeski luči in sreči cvetela vekomaj. Tako naj bo vsako slovensko dekle!

Vojničanka.

Iz Št. Jurija ob Taboru. (Razno) Pri nas deluje »Bralno društvo« že 8 let in »Kat. politično društvo za vranski okraj«, katero bo pa letos pri drugem občnem zboru meseca maja svoje delovanje še razširilo. Tretje, namreč gasilno društvo, je zdaj v povojih in, če bo prav šlo, dobimo morda kdaj še kako zadrugo, ki bo pospeševala izključno koristi kmečkega stanu. Bralna društva so potrebna, da ljudstvo iz poštenih časopisov zve resnico. Ni še dolgo, ko mi je neki mož rekel: Jaž za to berem tako rad časopise, da me socialni demokratje ne morejo nalagati. Jako dober razlog! Za to, rodoljubi, kateri še spite, snujte bralna društva! Od dne 10—14. marca je tu predaval g. deželni živinozdravnik Martin Jelovsek o umni živinoreji in mlekarstvu. Imel je dve predavanji v šolskih prostorih; v gostilnah V. Južne na Taboru in J. Brišnika v Ojstrski vasi pa so posnemali sveže mleko in takoj na to delali iz smetane surovo maslo. Poskus se je jako dobro obnesel. Prišlo je bilo vselej veliko ljudij, ki se za celo stvar jako zanimajo. Dne 19. marca nas je posetil g. potovalni učitelj Belé. Govoril je tu v šolskih prostorih zelo lepo o umni sadjereji. Ker ste torej vi, šentjurski posestniki, dobro poučeni o tem, primite se z vso vnamo umne živino- in sadjereje; to vam bo v današnjih razmerah prineslo najbolj gotov denar!

S Teharjev. (Shod.) Krasen je bil naš volilni shod zadnje nedelje. Poleg drugih govorov omenjam samo g. dr. Dečka, ki je vrlo lepo navduševal volilce, in državnega poslanca g. dr. Kreka, ki je, brzovjavno povabljen, radovoljno prišel in z očarljivo besedo začaral vse, kažoč, kako se moramo boriti z vsemi močmi zoper sovražnike sv. vere in našega naroda; kako je sv. dolžnost vsakega volilca, da voli in sicer da voli z nami. Na praznik Marijinega oznanjenja, prihodnji petek, ima ob treh popoldne svoje zborovanje in novo volitev podružnica sv. Cirila in Metoda pri g. Štiglicu v Slancih. Potem bo pa predaval o vinogradarstvu in sadjarstvu potovalni učitelj g. Bele. Kmetje, udeležite se v obilnem številu!

S Ptujkega polja. (To in ono.) Ljubi »Slov. Gospodar!« Odkar si sprejel moje novoletno voščilo med dopise, imam Te vedno rajši in prejemam Te še z večjim veseljem nego prej. Nedavno pa si me iznenadil radostno, ko mi prineseš odgovor na moje besede. Torej me je vsaj eden umel ter premišljeval o mojih željah! — Zdaj pa le vsi slovenski krčmarji in narodnjaki na Ptuju in v okolici, zahajajmo pridno izključno le k našemu slov. peku, naj nam le on peče žemljice; gotovo ne bode delal tako malih kakor sicer drugi, če ga bomo podpirali vzajemno. Veselili se bomo sami, ako spravimo svojega brata in rojaka sčasom na konja. Upamo namreč, da bode ostal tudi vedno narodnjak in čitalničar. Naj ne misli kedó: »To je malenkost, zavoljo par žemljic še nisem narodnjak!« Spomni se, kar pravi pregovor slovenski: »Zrno do zrna pogača, kamen do kamena palača«.

A danes še bi Ti rad nekaj naznanil, moj ljubi »Slov. Gospodar!« Ko sem čital tu pa tam o ponarejanju vina, mislil sem vselej, da delajo to le Italijani, Nemci in Židje. A, kako sem se motil! Zadnjič sem zvedel, kako so neki v naši bližini na Ptujskem polju celo slovenski kmetje delali vino.

Seveda so ga pili sami in ne prodajali, pa to mnogo ne zboljša pogreska. Bog ve, kdo jih je učil to početje! Vodo, »spiritus« in sladkor ali celo neki »saharin« in ne vem kaj še vse zmešajo, tako neki dobijo po ceni pijačo za gostijo in za delavce. Jojmene, mislil sem si, rajši že pijem hladno vodo, kakor pa tako grdobo!

Spomnil sem se, kaj so nas g. učitelji učili, ko sem še sedel v šoli; pa da se mi nihče ne smeje, povem koj naprej, da sem tudi hodil v mestno šolo in prav tam zvedel sem to: »Droženko kuhajo iz drožja, slivovko iz sliv, dragi spiritus iz žita in krompirja, slabi, ceni spiritus pa iz tistega gnoja, kojega pripeljejo iz vseh stranišč po mestih v posebej tovarno«. Ali ste sedaj slišali, slovenski kmetje, iz česa se kuha tisti blaženi spiritus, iz kojega si vi delate vino, iz kojega sploh delajo ono žganico, katero nekateri toli radi pijejo po butikah? Ali se še vam zdaj ne odpre pamet, da bi pustili to grozno pijačo? S takim narejenim vinom si kvarite želoдец, pamet in krajšate življenje sebi, delavcem in vsem, katere brezvestno zalagate s tako robo.

Drugo, kar se mi že dolgo zameri, pa je nova šega, koje so se poprijeli naši slovenski fantje deloma tudi mladi možje. »Slov. Gospodar« je imel večkrat natiskano opombo: »Držite se slovenske šege in domače noše!« Naši slov. fantje pa začenjajo nositi zelene, žamatne oprsnike in zelene klobuke. Ali ne veste, da je to celo nemška, gornje-štajarska noša? Vidite, kako ste se opeharili, ker ste poslušali nemčurske trgovce, ki so vas s slovensko besedo zapeljali, da ste pustili lepe domače navade. Ako greste v Gradec in na nemško Štajarsko, videli bodete vse kmete z zelenimi oprsniki, suknjami in klobuki. Ker vam nemčurji ne morejo koj vzeti slovenskega srca iz vaših prsij in slov. besede iz vaših ust, zato vas hočejo vsaj videti v nemških oblačilih. Slovenski fant naj nosi črni ali rudeči ali pa modri oprsni z debelimi svetlimi gumbami ali knofi in črn klobuk, ne pa zelenega, kakor bi bil že cel »oberštajarc«. Boljše pamet ko žamet, to bi tudi morali pomisliti naši fantje in očetje. Vsak toži o slabih časih, a fantje hodijo v žamatnih suknjah in si kupujejo zelene klobuke za drag denar. Kako sodi tu skupaj? No, če je kateri fant ženin, ali res ima preveč novčičkov, privoščim mu tudi jaz veselje, naj nosi baržunasti oprsni, a plavega, rudečega ali črnega, za Boga pa ne zelenega, dokler hoče biti slovenski fant. Kako hitro opazim, da so se poboljšali naši fantje, naznanil bodem to Tebi, »Slov. Gospodar«, da se bodeš veselil, kakor Tvoj — Borov Luka.

Razne stvari.

Domače.

(Škofovsko posvetovanje) je bilo na Dunaju dognano preteklo soboto. Naš mil. knezoškof še so nato ostali na Dunaju, da so se v ponedeljek popoldne udeležili prve seje gosposke zbornice. Domov v Maribor so se pa vrnili v torek popoldne.

(Državni zbor.) Včeraj je bil v poslanski zbor prvim podpredsednikom izvoljen Slovenec, dr. Andrej Ferjančič, drugim podpredsednikom pa Rumunec Lupul, deželni glavar bukovinski.

(Za naše vojake na Kreti.) V drž. zboru je včeraj poslanec vitez pl. Berks interpeloval ali vprašal vlado, kdaj da misli odpoklicati 2. bataljon slovenskega pešpolka št. 87 s Krete. Bog ve, čemu ondi slov. sinovi varujejo Turčine, ko smo Slovenci ondi povsod najzadnji, kjer se delijo kake pravice!

(V Libiji pod Mozirjem) je postavil Fr. Hocke iz Gradca tovarno za barve. Mož pa mora imeti grozno naročil, ker so domači obrtniki mizarska in tesarska dela celo na praznik sv. Jožefa in v nedeljo celi dan

delali in razbijali. Dovolj je že pohujšanja, da je delovodja tako bogaboječ, da cerkve le od zunaj gleda, in zdaj se še domačini v greh silijo!

(Sv. misijon.) V sloveči romarski cerkvi v Petrovčah pri Žalcu vodijo te dni sv. misijon č. gg. lazaristi od Sv. Jožefa pri Celju.

(Ples v postu) in sicer v soboto je imelo v Mariboru pevsko društvo »Frohsinn«, ki zanesprej ne more tajiti, da ni demokratsko, ker tako očitno z nogami tepta cerkveno zapoved. Sicer pa tudi mariborski magistrat ni za las boljši, ker kaj takega dovoli!

(V Šošanju) so imeli socialni demokratje shod, na katerem so zabavljali zoper slovenske poslance. Ko jih je pa g. poslanec Ivan Vošnjak hotel zavrnuti, zagnali so krik kakor gladne hijene v puščavi. Na tem shodu so se demokraci in nemčurji javno pobratili. »Gliha vkup striha«.

(Županom v Gornjem gradu) je izvoljen g. Fr. Pintar po domače Stremšak. Dosedanji župan g. A. Svetina odide posetkom aprila kot notar v Pliberk.

(Volilci celjske okolice, pozor!) Dne 31. marca volijo volilci III. razreda, dne 1. aprila pa volilci II. razreda po tri člane in po tri namestnike v osebno-dohodninsko volilno komisijo v cenitvenem okraju celjske okolice. Naj nihče ne pozabi volilne legitimacije z obema glasovnicama vred volilnemu komisariju pravočasno spraviti v roke. Kjer je več volilcev, naj jih rodoljub zbere ter v priporočenem pismu pošlje skupaj c. kr. okraj. glavarstvu v Celje, z dostavkom: »V zadevi volitve v cenilno komisijo.« Kdor ne bi bil dobil imenika priporočenih kandidatov, naj se obrne na posojilnico v Celju.

(Bela žena) je v Gradcu dne 14. marca t. l. pobrala g. Varmunda Miheljaka, starejšega sina pokojnega notarja celjskega, dobroznanega narodnjaka g. Martina Miheljaka. Rajni g. Varmund je bil uradnik pri c. kr. štaj. dež. sol. svétu. Če ravno tam ne veje Slovincem ugodna sapa, je pokojnik slovenskim šolam vsaj v gmotnem oziru vedel marsikatero dobroto nakloniti. Svetila mu večna luč!

(Kdaj bo konec sleparij?) Iz Čadrama se poroča: Z raznih tukajšnjih krajev hodijo ljudje kar trumoma k neki sleparski ženski — se prepričevati o dobri ali slabi prihodnosti, celo o pokojnikih. Vsled babje preroške napovedbe je že precej ljudij skoraj obupalo, med zakonskimi je nastal prepir, nekateri so, rekli bi, očitno kaznovani, ker v to babo bolj verujejo, ko v Boga itd. — Baba ta živi v Magdalenskem predmestju v Mariboru blizu cerkve sv. Jožefa.

(Mutec se je zgubil.) Ako kdo ve kaj o 27letnem hromem mutcu, ki se je zgubil, naj poroča nja žalostni materi, Marjeti Laznik, v Šent-Ilju, pošta Sv. Lenart pri Mislinjah. (Slov. Gradec.)

(Iz Vitanja.) Znani vitanjski nemčurček je oskrbel že v drugič, da se je pomazal napis na slovenski ljudski šoli v Vitanju. Naj se mimogredoči le zgledujejo po tem napisu, da spoznajo, kako olikani so vitanjski nemčurji!

(Staro nemško igro.) dvoboj s sabljami imela sta v Celju dne 19. marc., (torej na praznik Sv. Jožefa!) dva vročekrvna germanska (?) junaka, H. Stepischnegg — slavni sin slavnega očeta! — in medicinec N. Negri, sin umrlega lesotrčca Negrija. Premagal je Negri, Stepischnegg se je pa moral z mnogimi težkimi ranami posut umakniti. Povzročitelj te barbarske, a pri Nemcih še sedaj prav priljubljene krvave igre bil je premagani Stepischnegg, ki, mimogrede omenjeno — prakticira pri c. kr. okrožnem sodišču! No, takega čilega in navdušenega Germana ta malenkost kar nič ne ovira, da bi opustil toli priljubljeno viteško igro. — Sploh pa celjski Nemci nimajo radi, da bi se o teh njihovih posebnih zabavah tudi drugje zvedelo; — toda kaj se če? Enake interesantne novice se vkljub temu hitro raznesejo. —